

คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

โดย ไพโรจน์ กระจันทร์

chan2.obec.go.th/wattungpelschool

คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

ความสำคัญ

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาเพื่อให้นักเรียนสามารถอ่านออกเขียนได้อย่างเหมาะสมกับระดับชั้นเรียน ผู้สอนมักจะดำเนินการสอนโดยเริ่มตั้งแต่การสอนศัพท์ สอนอ่าน แล้วจึงสอนโครงสร้างของประโยค คำศัพท์จึงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของภาษาที่จะนำไปสู่การเรียนรู้ข้อความ ประโยคและโครงสร้างของภาษา ซึ่งนักการศึกษาได้กล่าวถึงความสำคัญของคำศัพท์ ดังนี้

รัสเซล (Russell อ้างถึงใน ทศนีย์ พันธุ์โยธาชาติ. 2534) ได้กล่าวถึงความสำคัญของคำศัพท์ว่า คำศัพท์เป็นรากฐานของการเรียนวิชาต่าง ๆ เด็กจะอ่าน พูด เขียน หรือแสดงความคิดเห็นได้ดีต้องเข้าใจ คำศัพท์ที่จะเรียนรู้เรื่องอื่น ๆ ได้

เอลเลน และวอลเลท (Allen & Vallette. 1977) กล่าวถึงความสำคัญของคำศัพท์ว่าการรู้ ความหมายของคำศัพท์จะทำให้เกิดความมั่นใจในการใช้ภาษา สื่อความหมายในสถานการณ์ต่าง ๆ

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา(2547) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของคำศัพท์ภาษาอังกฤษว่า การรู้คำศัพท์จะช่วยให้นักเรียนจะช่วยให้นักเรียนเข้าใจความหมายของคำ สามารถเรียงลำดับตัวอักษรได้ ถูกต้อง กล่าวพูด อ่าน และเขียนเป็นประโยคอย่างมั่นใจ

สรุป ศัพท์ภาษาอังกฤษมีความสำคัญเพราะจะช่วยให้เข้าใจความหมายของคำที่อ่าน อันจะนำไปสู่การพูด การฟัง การอ่านและการเขียนอย่างมีความหมายที่ถูกต้อง

ความหมายของคำศัพท์

ฟรายส์ (Fries. 1972 , อ้างถึงใน ดวงกมล คำเอี่ยม. 2540) กล่าวถึงความหมายของคำศัพท์ว่า หมายถึง คำที่มีการประสมเสียง ซึ่งนำมาใช้เป็นสิ่งเร้าให้เด็กถึงประสบการณ์ที่เคยผ่านมาประสบการณ์ที่ถูกกระตุ้นจากการประสมเสียงนั้น จะมีความหมายต่างกันหลายอย่างแต่จะมีเพียงประสบการณ์เดียวที่เด่นกว่าที่ใช้ร่วมกันแบ่งถึงสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งดังนั้นคำๆหนึ่งอาจมีหลายความหมาย ซึ่งข้อความที่อ่านจะประกอบด้วยความหมายอย่างน้อย 3 ประการ คือ

1. Lexical Meaning คือ ความหมายตามตัวหนังสือเฉพาะคำ
2. Structural Meaning คือ ความหมายตามโครงสร้าง
3. Conextual Meaning คือ ความหมายตามข้อความที่ใช้

ศิธร แสงธนู และกิด พงศทัต (2514 อ้างถึงใน จารุวรรณ อัมพันกาญจน์. 2541) ได้ให้ความหมายของคำศัพท์ว่า ศัพท์คือกลุ่มเสียงกลุ่มหนึ่ง ซึ่งมีความหมายให้รู้ว่าเป็นคน เป็นสิ่งของ อาการ หรือลักษณะอาการอย่างใดอย่างหนึ่ง และได้แบ่งความหมายของคำศัพท์ออกเป็น 4 นัยด้วยกัน คือ

1. Lexical Meaning คือ ความหมายตามพจนานุกรม คำหนึ่ง ๆ มีความหมายหลายอย่างบางคำอาจใช้ในความหมายแตกต่างกันนับร้อย ทำให้บางคนเข้าใจว่าความหมายที่ต่างออกไป หรือความหมายที่ตนไม่ค่อยรู้จักนั้นเป็น “ สำนวน ” ของภาษา

2. Morphological Meaning หมายถึง ความหมายทางไวยากรณ์ ศัพท์ประเภทนี้เมื่ออยู่ตาม
ลำพังโดด ๆ จะเดาความหมายได้ยาก เช่น S เมื่อไปอยู่ที่ท้ายคำนามบางจำพวก

3. Structural Meaning หมายถึง ความหมายที่เกิดขึ้นหรือเปลี่ยนแปลงไปแล้วแต่การเรียงลำดับ
คำ

4. Social-Cultural Meaning หมายถึง ความหมายของคำที่เปลี่ยนไปตามเสียงขึ้นลงที่ ผู้พูด
เปล่งออกมาไม่ว่าจะเป็นเสียงที่มีพยางค์เดียว หรือมากกว่า

นอกจากนี้ ผู้เชี่ยวชาญในการสอนและนักภาษาศาสตร์ยังได้แบ่งความหมายของคำศัพท์เพิ่มเติม
ดังนี้ (จารุวรรณ อัมพันกาญจน์. 2541)

1. Denotation Meaning หมายถึง ความหมายแฝง หรือความหมายที่ไม่เป็นไปตามรูปคำ หรือ
หลายคนเรียกความหมายนี้ว่า ความหมายเปรียบเทียบ

2. Social-Cultural Meaning หมายถึง ความหมายทางสังคม วัฒนธรรม ประเพณี ค่านิยม และ
ความสนใจของกลุ่มคนที่ใช้ภาษานั้น ๆ

สรุป ความหมายของคำศัพท์ได้ว่า หมายถึง การประสมเสียงให้เป็นรูปคำ เพื่อสื่อความหมายให้
รู้ว่าเป็นคน สัตว์ สิ่งของ หรือลักษณะอาการอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยคำหนึ่ง ๆ อาจมีหลายความหมาย เช่น
ความหมายตามพจนานุกรม ความหมายตามโครงสร้างภาษา ความหมายตามข้อความที่ใช้ ความหมายที่
ขึ้นอยู่กับกริยาเรียงลำดับคำ ความหมายแฝง ความหมายตามประเพณี และสังคม

ประเภทของคำศัพท์

ศิริร แสงธนู และคิด พงศทัต (2514 , อ้างถึงในจารุวรรณ อัมพันกาญจน์. 2541) กล่าวว่า
คำศัพท์ในภาษาอังกฤษแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. Content Word คือ คำประเภทที่เราอาจบอกความหมายได้โดยไม่ต้องขึ้นอยู่กับโครงสร้าง
อาจจะพูดได้ว่า เป็นคำที่มีความหมายตามพจนานุกรม เช่น daughter, box, pen ฯลฯ อย่างไรก็ตามคำ
ประเภทนี้อาจเปลี่ยนความหมายไปได้ เมื่ออยู่ในตำแหน่งที่ต่างกันประโยค Content Word ใน
ภาษาอังกฤษได้แก่คำประเภท Nouns, Verb, Adjectives, Adverbs

2. Function Word คือ คำที่ไม่มีความหมายแน่นอนในตัวเอง ส่วนมากจะเปลี่ยนความหมายไป
ตามโครงสร้าง คำประเภทนี้สอนให้เข้าใจได้ยาก การสอนเพียงให้รู้ความหมายหรือคำแปลไม่ได้ผล ต้องให้
นักเรียนได้สังเกตเห็นตัวอย่างการใช้ และฝึกการใช้ในโครงสร้างต่าง ๆ โดยตรงจึงจะเกิดประโยชน์

Function Word ในภาษาอังกฤษได้แก่คำประเภท Articles, Prepositions, Personal Pronouns, Possessive
Adjectives, Demonstratives, Relative Pronouns, Conjunction, Auxiliary Verbs, One หรือ Ones

สุไร พงศ์ทองเจริญ (2525 , อ้างถึงใน ดวงกมล คำเอี่ยม. 2540) ได้แบ่งประเภทของคำศัพท์
ออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ ด้วยกัน คือ

1. Passive Vocabulary คือ คำศัพท์ที่ควรสอนให้รู้จักเฉพาะความหมายหรือเกิดความเข้าใจเมื่อ
ได้ยิน ไม่จำเป็นต้องฝึกบ่อย ๆ เพราะนักเรียนยังไม่จำเป็นต้องใช้

2. Active Vocabulary คือ คำศัพท์ที่นักเรียนควรจะสมารถนำไปใช้ในการพูด อ่าน เขียน แต่งประโยคได้เป็นอย่างดีและต้องรู้จักเข้าใจความหมาย ครูจะต้องฝึก และทบทวนบ่อย ๆ จนแน่ใจว่านักเรียนสามารถใช้คำศัพท์นั้น ๆ เป็น ซึ่งการสอนคำศัพท์ในประเภทนี้มุ่งให้ผู้เรียนเกิดทักษะ 3 ประการ ได้แก่

2.1 ออกเสียงคำศัพท์ให้ถูกต้องทั้งที่เป็นคำโดด และอยู่ในรูปประโยค การออกเสียงคำศัพท์ควรใช้สัญลักษณ์ทางภาษา (Phonetic Symbol) ช่วยให้ผู้เรียนอ่านได้ถูกต้องขึ้น

2.2 ทราบความหมายของคำศัพท์นั้น ซึ่งทำได้หลายวิธี เช่น ใช้ของจริง ให้คำจำกัดความเป็นภาษาอังกฤษแบบง่าย ๆ ให้คำที่มีความหมายเหมือนกัน ให้คำตรงข้าม บอกรากศัพท์ของคำและให้ความหมายเป็นภาษาไทย

2.3 สามารถนำคำศัพท์ไปใช้ในประโยคที่สื่อความหมายได้ ส่วนการสอนคำศัพท์ที่ไม่ต้องการเน้นเป็นพิเศษ หรือ Passive Vocabulary นั้น ใช้วิธีการเฉพาะข้อ 1 และข้อ 2 เท่านั้น

นอกจากนั้น นันทิยา แสงสิน (2527 , อ้างถึงใน จารุวรรณ อัมพันกาญจน์. 2541) ยังแบ่งคำศัพท์เป็น 4 ชนิด ได้แก่

1. Listening Vocabulary หมายถึง คำศัพท์เพื่อการฟัง เป็นคำศัพท์ที่ใช้มากกับเด็กเล็ก ยังไม่เคยเรียนภาษาอังกฤษมาก่อน หรือเพิ่งจะเริ่มเรียนในการหัด ฟัง พูด อ่าน และเขียนจึงเป็นคำศัพท์ที่ค่อนข้างง่ายให้เหมาะสมกับระดับอายุ และจะเริ่มจากการฟังก่อน

2. Speaking Vocabulary หมายถึง คำศัพท์เพื่อการพูด เป็นคำศัพท์ที่ใช้ในภาษาพูด ซึ่งต้องสัมพันธ์กับการฟัง คำศัพท์ที่ใช้ในการพูดนั้น อาจจะพูดแบบเป็นทางการหรือไม่เป็นทางการก็ได้ แต่สิ่งสำคัญ คือ ต้องสื่อความหมายให้เข้าใจ จึงสามารถแบ่งคำศัพท์ที่ใช้ในการพูดออกเป็น 3 ชนิด คือ

2.1 คำศัพท์ที่ใช้ภายในบ้านหรือระหว่างเพื่อนฝูง ซึ่งอาจเป็นคำแสลงได้

2.2 คำศัพท์ที่ใช้ในการเรียนหรือการทำงาน เป็นคำศัพท์เฉพาะสาขาวิชาที่เรียนและอาชีพที่ทำ

2.3 คำศัพท์ที่ใช้ในการติดต่อราชการ หรือใช้ในสังคมในชีวิตประจำวัน

3. Reading Vocabulary หมายถึง คำศัพท์ที่ใช้ในการอ่านที่นักเรียนต้องรู้ความหมายเพื่อนำไปตีความข้อความหรือเนื้อเรื่องที่อ่าน และจะต้องจดจำความหมายของคำศัพท์เหล่านั้นไว้ด้วย ศัพท์ที่เรียนก็จะเพิ่มพูนเป็นลำดับ

4. Writing Vocabulary หมายถึง คำศัพท์เพื่อการเขียน การเขียนถือว่าเป็นทักษะสูง และยากมากในการเรียนภาษา ซึ่งจะต้องอาศัยความสามารถในการใช้ศัพท์ การสะกดคำ เครื่องหมายเพื่อจะเขียนหรือถ่ายทอดความคิดออกมา ฉะนั้นคำศัพท์ที่ใช้ในการเขียน จึงควรเป็นแบบที่ถูกต้องเป็นทางการ

สรุป คำศัพท์แบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ Passive Vocabulary และ Active Vocabulary และยังแบ่งเป็นชนิดได้ 4 ชนิด คือ คำศัพท์เพื่อการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน

จุดมุ่งหมายการสอนคำศัพท์

ในการสอนคำศัพท์ของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษโดยทั่วไปจะมีจุดมุ่งหมายคล้ายคลึงกัน ซึ่ง จารุวรรณ อัมพันกาญจน์ (2541) ได้สรุปแนวคิดและจุดมุ่งหมายการสอนคำศัพท์ของการสอนภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

1. ต้องให้นักเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ คือ นักเรียนสามารถจำและบอกความหมายได้ทันทีที่ที่อ่าน เขียน หรือได้ยินคำศัพท์นั้น ๆ ในการสอนให้นักเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์มีหลายวิธี เช่น ใช้ของจริงหรือของจำลอง ใช้รูปภาพ ใช้ท่าทางประกอบ ใช้ข้อความ การให้คำจำกัดความเป็นภาษาอังกฤษ การให้ความหมาย ใช้วิธีบอกรากคำ และวิสุดท้ายคือ ให้ความหมายเป็นภาษาไทย

2. ต้องให้นักเรียนออกเสียงคำศัพท์ได้ถูกต้อง คือ ครูจะต้องสอนให้นักเรียนออกเสียงทีละคำ เพราะคำในภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ไม่ได้ออกเสียงตามตัวสะกดเสมอไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสอนให้ออกเสียงได้ถูกต้องนั้นจะเป็นการเพิ่มทักษะในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนได้อีกด้วย

3. ต้องให้นักเรียนสามารถใช้คำศัพท์นั้น ๆ ในประโยคต่าง ๆ ได้ คือ ต้องให้นักเรียนมีความสามารถใช้คำนั้น ๆ ได้จริง โดยให้มีความสัมพันธ์กับโครงสร้างและไวยากรณ์ของภาษานั้นได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้อง ทั้งในด้านภาษาเขียน ภาษาอ่าน และภาษาพูด ตามความนิยมของเจ้าของภาษา

สรุป จุดมุ่งหมายของการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของครูผู้สอน คือ ต้องการให้นักเรียนรู้ความหมายสามารถออกเสียงคำศัพท์ได้ถูกต้องและสามารถนำคำศัพท์นั้น ๆ ไปใช้ในประโยคต่าง ๆ ได้อย่างคล่องแคล่ว

หลักการเลือกคำศัพท์เพื่อนำมาสอน

การเลือกคำศัพท์เพื่อนำมาให้นักเรียนได้เรียนรู้ได้อย่างเหมาะสมและสอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน ควรใช้หลักการเลือกศัพท์ ดังนี้ (Lado, 1986)

1. ควรเป็นคำศัพท์ที่มีความสัมพันธ์กับประสบการณ์ และความสนใจของผู้เรียน
2. ควรเป็นคำศัพท์ที่มีความถี่สูง นั่นคือ ผู้เรียนพบบ่อยในหนังสือเรียนหรือชีวิตประจำวัน
3. ควรมีปริมาณของตัวอักษรในคำศัพท์เหมาะสมกับระดับอายุและสติปัญญาของผู้เรียน เช่น ระดับประถมศึกษาตอนต้นควรนำคำศัพท์สั้น ๆ มาสอน
4. ไม่ควรให้มีคำศัพท์มากหรือน้อยเกินไปในบทเรียนหนึ่ง ๆ แต่ควรให้เหมาะสมกับ วุฒิภาวะทางสติปัญญาของผู้เรียน
5. ควรเป็นคำศัพท์ที่นักเรียนมีโอกาสนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น นำไปพูดสนทนาหรือได้ยิน ได้ฟังคำศัพท์นั้นตามสื่อวิทยุ โทรทัศน์ เป็นต้น

นอกจากนี้ ลาโด (Lado, 1986) ได้กล่าวถึง เกณฑ์ในการเลือกคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อนำมาสอนไว้อีกว่า สำหรับการพูดนั้นควรเลือกใช้คำศัพท์ที่เป็นประโยชน์ในการนำไปใช้ ส่วนการฟังและการอ่าน ควรเลือกใช้คำศัพท์ที่เป็นประโยชน์ในการนำไปใช้ และควรยึดศัพท์ที่มีความถี่ของการปรากฏ (Frequency of Occurance) และนำคำศัพท์ที่เลือกได้จากกฎเกณฑ์นี้มาจัดลำดับความยากง่าย โดยเปรียบเทียบกับภาษา

เดิมของผู้เรียนว่าเหมือนหรือต่างกันอย่างไร ถ้าเหมือนกัน ก็ถือเป็นคำศัพท์ง่าย แต่ถ้าต่างก็เป็นคำศัพท์ยาก จากนั้นจึงจัดเนื้อหาเหล่านั้นไว้ในเนื้อหาของบทเรียนที่เหมาะสม

การสอนคำศัพท์

การสอนคำศัพท์ นอกจากจะต้องมีการเลือกคำศัพท์ที่จำเป็นมาสอนแล้วยังต้องมีขั้นตอนการสอนที่เหมาะสมกับนักเรียน ซึ่งสุไร พงศ์ทองเจริญ, 2526 , ฟินอคเชียโร (Finochiaro), 1958 และถนอมพร วรานนท์, 2532 (อ้างถึงใน ดวงกมล คำเอี่ยม, 2540) ได้เสนอลำดับขั้นตอนการสอน ดังนี้

1. พิจารณาความยากง่ายของคำศัพท์ ครูควรพิจารณาว่าคำนั้น ๆ เป็นคำศัพท์ยากหรือคำศัพท์ง่าย หรือเป็นคำศัพท์ที่มีปัญหา ทั้งนี้เพื่อจะได้แบ่งแยกวิธีการสอน และการฝึกให้เหมาะสมกับคำศัพท์นั้น ๆ
2. ฝึกการออกเสียงคำศัพท์ใหม่ ครูออกเสียงคำศัพท์ใหม่ให้นักเรียนฟังก่อนให้ออกเสียงตาม พร้อมทั้งแก้ไขคำที่นักเรียนออกเสียงผิด
3. การสอนความหมาย ให้นักเรียนตีความหมายออกจากภาษาอังกฤษโดยตรง ควรหลีกเลี่ยงการใช้ภาษาไทย ส่วนมากควรใช้อุปกรณ์ช่วย เช่น แผนภูมิ ภาพนูน ของจริง เมื่อนักเรียนเข้าใจความหมายแล้ว ครูอ่านออกเสียงประโยคต่างๆ โดยแสดงวิธีใช้คำนั้นๆ เพื่อแสดงความหมายให้เห็นเด่นชัด
4. เด็กในระยะเริ่มเรียน ควรจะได้เรียนการออกเสียงอย่างถูกต้อง และสามารถเรียงคำเป็นประโยคในการพูดได้อย่างมั่นใจและถูกต้อง
5. ทบทวนศัพท์เก่าเมื่อพบในโครงสร้างประโยค แต่สิ่งที่จำเป็น คือ การเรียน การออกเสียงใหม่ และโครงสร้างของประโยค
6. คำศัพท์ที่เด็กสนใจหรืออยู่ในหัวข้อที่จะเรียน ไม่จำเป็นต้องเรียนทีเดียวหมด
7. คำศัพท์ที่เด็กเรียนควรจะเป็นคำศัพท์ที่เด็กต้องการ เพื่อใช้ในการชีวิตประจำวันของเด็ก
8. โดยทั่วไปในระยะเริ่มแรก ควรมีคำศัพท์ใหม่ 3-5 คำ และ เพิ่มขึ้นในระดับสูงต่อไป
9. คำใหม่ 3-5 คำ หมายถึง การฝึกในแบบฝึกหัดหรือกิจกรรมและใช้ในการสร้างประโยคใหม่ในโครงสร้างเดิมที่เคยเรียนมา เช่น คำว่า hospital ถ้านักเรียนรู้จักประโยค I went to the store. ก็สามารถสร้างประโยคใหม่ I (He, she) went to the hospital. และเด็กควรจะได้ใช้คำใหม่ในทักษะอื่นๆ เช่น ฟัง พูด อ่าน เขียน หรือในกิจกรรมอื่นๆ
10. ในบทสนทนา ควรมีคำที่เด็กได้ฝึกเป็นทั้งผู้ฟังและผู้พูด และควรเป็นบทสนทนา เป็นธรรมชาติของการพูด การเขียนบทสนทนาควรมีคำ passive word ที่มีความถี่ในการปรากฏซ้ำสูง
11. ในการเลือกคำศัพท์ที่สำคัญประการหนึ่ง คือ เป็นคำที่เจ้าของภาษาใช้พูดอย่างแท้จริงและควรตั้งคำถามอยู่เสมอว่านักเรียนจะใช้พูดอย่างไร
12. สิ่งที่เป็นที่ควรใช้คำศัพท์ คือ ศัพท์ใหม่ใช้สิ่งที่อยู่ใกล้ตัวที่เด็กสามารถสัมผัสได้
13. ระยะเริ่มแรก คำที่สอนควรมีตัวอย่างประกอบหรือคำอธิบายง่ายๆ ซึ่งเด็กจะใช้คำเหล่านี้ในการเรียนสิ่งที่ยากต่อไป

14. ในบทเรียนแรกๆ ไม่ควรมีศัพท์มากหรืออาจมีมากเป็นบางบทจนกว่าเด็กจะสามารถสะสมศัพท์ได้มากพอ ก็จะทำให้เกิดความกระตือรือร้น ในการเรียนภาษาใหม่และจะช่วยให้นักเรียนรับรู้คำศัพท์จำนวนมากขึ้น การรู้คำศัพท์จำนวนมากทำให้นักเรียนสามารถพูดเกี่ยวกับคน สิ่งของและสิ่งที่เขามุ่งใจกว้างขวางขึ้น

นอกจากนั้น ถนอมพร วรานนท์ (2532 , และระวีวรรณ ศรีศรีรัมย์ (2522) (อ้างถึงใน ดวงกมล คำเอี่ยม. 2540) ได้สรุปขั้นตอนการสอนคำศัพท์ ดังนี้

1. พิจารณาความยากง่ายของคำศัพท์เมื่อครูพบคำศัพท์ใหม่ เพื่อหาวิธีการสอนและ การฝึกให้เหมาะสมกับคำศัพท์นั้น ๆ

2. ฝึกการออกเสียงคำศัพท์ใหม่

3. สอนความหมาย โดยครูนำมาสอนทีละคำและพยายามให้นักเรียนตีความหมายเป็นภาษาอังกฤษ หลีกเลี่ยงคำอธิบายเป็นภาษาไทยเท่าที่จะทำได้ นอกจากคำที่ยากในการอธิบายเป็นภาษาอังกฤษ ทั้งนี้ครูอาจใช้วิธีการต่อไปนี้

3.1 ใช้คำศัพท์ที่นักเรียนรู้จัก หรือจากสิ่งแวดล้อมของนักเรียนมาผูกประโยคเชื่อมโยงไปสู่ความหมายของคำศัพท์ใหม่

3.2 ใช้ประโยชน์ของคำศัพท์เก่าที่มีความหมายเหมือนกันหรือตรงข้ามกันกับคำศัพท์ใหม่มาเป็นตัวเชื่อมโยงถึงคำศัพท์ใหม่

3.3 สอนคำศัพท์ใหม่โดยใช้คำจำกัดความง่าย ๆ

3.4 ใช้บริบท (Context) หรือสอนให้เดาความหมายจากประโยค

4. ฝึกใช้คำศัพท์ ต้องฝึกในรูปประโยคเสมอและรูปประโยคที่นำมาฝึกก็ต้องเป็นประโยคที่ถูกต้องและใช้ได้ สถานการณ์จริง ประโยคที่นำมาใช้ต้องเป็นประโยคที่นักเรียนรู้จักแล้ว อย่าสอนคำศัพท์ใหม่ในรูปประโยคใหม่วิธีการฝึกเพื่อเสริมคำศัพท์ของนักเรียนให้กว้างขวางอาจใช้วิธีต่อไปนี้

4.1 หาคำศัพท์ที่มีความหมายเหมือนกัน

4.2 หาคำศัพท์ที่มีความหมายตรงกันข้าม

4.3 หาคำศัพท์ที่มาจากรากศัพท์เดียวกัน

4.4 หาคำศัพท์ที่มีความหมายอยู่ในกลุ่มเดียวกัน

4.5 ศึกษาชนิดของคำ (Part of Speech)

4.6 ฝึกการเติมวิภัติปัจจัย (Prefix and Suffix) เข้าไปในคำที่นักเรียนรู้จักแล้ว

สรุป ขั้นตอนการสอนคำศัพท์ให้แก่นักเรียนแต่ละครั้งไม่ควรสอนคำศัพท์ให้มากเกินไปเกินระดับความสามารถของเด็กที่จะเรียนได้ หลีกเลี่ยงการให้เด็กนักเรียนท่องจำครั้งละมาก ๆ การสอนอ่านออกเสียงคำศัพท์ หรือการเขียนสะกดคำศัพท์ การสอนให้นักเรียนได้ทราบความหมายของคำศัพท์โดยใช้วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ เป็นสื่อและไม่ใส่คำแปลเป็นภาษาไทย และคำสั่งที่ใช้กับนักเรียนเพื่อให้นักเรียนได้ทำ

กิจกรรมแบบฝึกหัดหรือแบบทดสอบต่าง ๆ ควรใช้ภาษาอังกฤษทั้งหมดเพราะต้องการให้นักเรียนมีความคุ้นเคยกับภาษาอังกฤษให้มากขึ้นจนกระทั่งนักเรียนนำคำศัพท์ไปใช้ในรูปประโยคต่อไปได้

บรรณานุกรม

- จารุวรรณ อัมพันกาญจน์. (2541). ผลการเรียนรู้จากบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่องคำศัพท์ใน วิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีทางการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ดวงกมล คำเอี่ยม. (2540). การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ สำหรับ คนตาบอด. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต. สาขาเทคโนโลยีทางการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ทัศนีย์ พันธุ์โยธาสาดิ. (2534). ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจคำศัพท์กับการอ่านจับใจความ ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต, เทคโนโลยี ทางการศึกษา. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2547 ก). รูปแบบการจัดกระบวนการเรียนรู้ตามกลุ่มสาระการ เรียนรู้ภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ : ดับบลิว เจ พร็อพเพอร์ตี้.
- Allen, E., & Vallette, D. (1977). *Classroom Techniques : Foreign Language an English as a Second Language*. New York : Harrcount Brace Javarovich Inc.
- Lado, Robert. (1986). *Language Teaching : AScientific Apploch*. New York : Mc Graw-Hill.